

50 שנים למלחמת ששת הימים

מלחמת ששת הימים פרצה בעקבות כניסת הצבא המצרי לסיני, סילוק משקיפי האום מגבול ישראל מצרים וסגירת מיצרי טיראן, שנחסמו למעבר ספינות ישראליות. עם פרוץ המשבר, גייסה ישראל כוחות מילואים, שהיו בכוננות כ- 3 שבועות מתוחים ומאוימים. ב- 4.5.1967 החליטה הממשלה על יציאה למלחמה.

במהלך ששת ימי המלחמה, החל מה- 5 ביוני 1967 ועד ליל ה- 10 ביוני 1967, התחלפה תחושת האסון הממשמש ובא בשיכרון חושים.

מפאניקה של כמעט שואה שנייה עברנו לאופוריה, כשהתבררו ממדי הניצחון.

בסדרת ניצחונות מזהירים שילשה מדינת ישראל את שטחה ואף יותר מכך:

מסיני (החזית המאיימת ביותר על ישראל),

דרך כיבוש רצועת עזה, רמת הגולן ושטחי יהודה ושומרון,

ולראשונה מאז 1948, אוחדה מזרחה של ירושלים עם מערבה.

במלחמה נהרגו 779 חיילים,

נפצעו 2593 חיילים ו- 15 חיילים נלקחו בשבי.

מלחמת ששת הימים הייתה שיא של גאווה ומורל לאומי.

זה היה ניצחון צבאי פוליטי ותודעתי.

שמחת הניצחון עלתה על הבנת כאבי המלחמה ומחיריה האנושיים.

מלחמת ששת הימים שינתה את סדר היום של החברה הישראלית.

המלחמה ותוצאותיה העצימו את הסכסוך היהודי פלסטיני והקצינה הבדלים אידאולוגיים בתוך הארץ, בין דתיים וחילוניים ובין שמאל לימין.

ב- 50 השנים שחלפו, מאז מלחמת ששת הימים, התקבעו כבוש השטחים ושליטת ישראל בפלסטינים. שאלות, המשסעות את המדינה זה 50 שנה.

מלחמה בגיל... 21

רקע כללי:

ערב מלחמת ששת הימים, ישראל הייתה בת 19 בסך הכל. תקופה קצרה במבט היסטורי. היה בסיס של ישוב בארץ והיכולת הכלכלית הייתה עדיין מוגבלת מאוד. הצבא היה קטן, במושגי המזרח התיכון, על אף שהיה מאומן היטב. לעומתנו, הערבים חשו מובסים ומושפלים, בעקבות תוצאות מלחמת העצמאות (1948) והאמינו, שניתן למחוק את מדינת ישראל מההיסטוריה. התפתחות הארץ ופריחתה, הייתה לצנינים בעיניהם והעמיקה את תחושת הקיפוח וגזלת הארץ, זאת למרות, שדוד בן גוריון ומנהיגי הישוב הסכימו לקבל את תכנית החלוקה בתנאי שלום, ערב ההכרזה על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל. מאז קום המדינה, חיפשו מדינות ערב הזדמנויות להיכנס לעימות צבאי ולהעיף אותנו מכאן. יישובי קו העימות גם בצפון וגם באזור רצועת עזה, סבלו במשך תקופה ארוכה מהטרדות, ירי ומיקושים. ברמת הגולן שלטו הסורים בשטח, עקב גובה הקרקע של רמת הגולן, מול יישובינו בקו הגבול. חיל האוויר שלנו (מדינת ישראל) נכנס לפעולה באמצע שנות ה-60, כתגובה לירי על יישובינו וניסיונותיהם להסיט את המים המגיעים לכנרת.

רע"מ

באפריל 1967 התפתח קרב אווירי בין מטוסינו (מיראזים), לבין מיגים של הסורים. בקרב זה הופלו 7 מיגים סוריים וכוחותינו חזרו, כולם בשלום. הרגשנו עליונות מוחלטת על הסורים באוויר. הסורים והמצרים היו אז בברית צבאית ביניהם – רע"מ - רפובליקה ערבית מאוחדת. כתוצאה מהפגש האווירי, בו הופלו המיגים, הרגיש נאצר שליט מצרים, מחויבות לסורים והחל בהכנסת כוחות צבא לסיני, במטרה לאיים עלינו בגבול הדרומי ולהקל את הלחץ על הסורים.

ההסלמה לקראת מלחמת ששת הימים

המצרים העבירו כוחות חי"ר ושריון לתוך סיני וגם טייסת מיגים לשדות התעופה באל-עריש וביר גפגפה, שהיו מספיק קרובים לשטח המדינה, זה איפשר להם להגיע בטווח הטיסה לתוך מדינת ישראל. כך, הצטבר כח צבאי מצרי ענק, בקרבת גבולנו הדרומי ובמרכז סיני. בהמשך סגר נאצר את מעבר האניות בים סוף. ישראל לא יכלה להישאר אדישה במצב זה והחלה בגיוס מילואים גדול. עורף המשק נתדלדל בכח עבודה, הוצאות הביטחון הרקיעו. המצב דרש לקבל החלטה איך ומה עושים במצב זה.

"מלחמות" היהודים

לוי אשכול, ראש הממשלה ושר הביטחון, לא היה מוכן לצאת למלחמה בלי תמיכה וגיבוי של אמריקה. מבחינה מדינית, לא יכלה ישראל לעמוד לבדה. מאידך, שורה של גנרלים בצבא שלנו ובחירי מפלגות רפ"י והעבודה, לחצו עליו ליזום בהפתעה, פתיחת לחימה. לזכותו ולזכות רבין הרמטכ"ל אז, ייאמר שהצבא ומטה הצבא שלנו הוכנו באופן יסודי וטוב מאוד, כך שלמדינה היה צבא ערוך ומוכן.

כתוצאה של הלחצים על ראש הממשלה, הועבר תיק הביטחון לידי משה דיין, זה קרה, כחמישה ימים לפני פרוץ הקרבות. במקביל התקשר לינדון ג'ונסון (נשיא ארה"ב) ללוי אשכול ושאל: "למה אתם מחכים?...". זו הייתה אמירה לה חיכה אשכול. ההמתנה הארוכה, לפני המלחמה, ארכה יותר משבועיים, כשכל הצבא מגויס

המלחמה שלי

בישיבת הממשלה מה – 4.6.1967 החליטה הממשלה לאשר את פתיחת המלחמה בהפתעה נגד צבאות ערב.

אני הייתי טייס מיראז' צעיר עם כ - 100 גיחות על המטוס וכשנתיים מסיום קורס טייס. הוצבתי בטיסת 119 ועפ"י מסלול ההכשרה הרגיל, היינו 3 צעירים בטיסת, היינו אמורים להיות מבצעיים על המטוס רק כעבור 4 חודשים, לצורך כך היה עלינו לטוס כ - 2-3 חודשים נוספים ולהתאמן בכל המשימות, כדי להפוך למבצעיים ביחידה. מאחר ובטיסת היו 19 מטוסים ורק 16 טייסים החליט המפקד (רן פקר), שאנחנו נהייה בתוך מספר ימים מבצעיים... נלקחנו ל"מבחן הסמכה", טיסה שבה נדרשנו להוכיח יכולת ראויה, וכך הפכנו שלושתנו (שלמה אגוזי, אני ועוד טייס מדורות) למבצעיים והיינו כשרים למלחמה.

משך תקופה, התאמנו על תקיפת שדות תעופה. שיטת התקיפה כללה יעף הפצה ולאחריו 3 יעפי צליפה בתותחים. האימונים נערכו (ביבש) על שדות תעופה במדינתנו – בעזרת מצלמת כוונת התקיפה, ניתן היה לתחקר ולשפר את הביצועים. לקראת המלחמה צוותנו ברביעיות. כל רביעייה קיבלה מטרת אויב ולמדה אותה היטב.

ב – 4.6 הלכנו לישון עם הרגשה שעומד לקרות משהו, רק לא ידענו בוודאות מתי... בבוקר ה – 5.6 ירדנו לטיסת מוקדם (סביב 04.00), בוצע תדריך כללי (בפעם המי יודע כמה...) ועל הלוח נכתבה השעה ש=07.45, כלומר תקיפה במטרות בשעה זו. עדיין זה נראה לא אמיתי ואולי שוב תדחה ההתחלה. ואכן, תודרכנו לצאת בדממת אלחוט מוחלטת, כדי להשיג את אפקט ההפתעה המקסימאלי. הרביעייה שלי המריאה בערך חצי שעה לפני זמן התקיפה. טסנו מעל הים מפלמחים לכיוון פורט-סעיד, ומשם נכנסנו למצרים בטיסה מאוד נמוכה מעל הדלתא של הנילוס. המהירות והגובה הנמוך של הטיסה הקשו מאוד על הניווט וההגעה למטרה (לא היה לנו WAZE וגם לא GPS...).

המטרה שלנו הייתה שדה התעופה קהיר מערב. השוכן מהגבול המערבי של הדלתא, מעט צפון מערבית לקהיר, בקרבת הפירמידות. בשדה היו מפציצים ארוכי טווח, טופלוב 16 מתוצרת ברית המועצות. שחררנו את הפצצות על המסלולים, כדי לחסום המראות, אחר כך ביצענו 3 יעפי צליפה על המטוסים, שרובם חנו במסתור קירות גבוהים מהקרקע. ענני עשן שחור היתמרו לגובה עצום, מהמטוסים הפגועים, מה שהקשה מאוד על מציאתם של הנותרים.

אצלי השתבשה מעט התקיפה (טייס צעיר), לאחר שביעף ההפצה נפלה רק פצצה אחת. הלחיצה שלי על הכפתור לשחרור הפצצות, הייתה קצרה מדי, כנראה שהייתי מאוד לחוץ. כתוצאה מכך לא הגעתי ליעפי הצליפה המתוכננים ורק ביעף האחרון הצלחתי להפעיל את התותחים.

בגלל השתבשות התקיפה שלי, לא מצאתי מטוס להשמדה ולבסוף יריתי על מפקדת גף רכב... וכנראה גרמתי למהומה רבה בקרב הנהגים שלהם שם. עזבנו את השדה, כשמכל מקום נראו ארובות עשן שחור שהרקיעו לשחקים, מכל שדות התעופה שהושמדו.

שדות התעופה במצריים הותקפו בו זמנית במספר גלי תקיפה ותוך כשעה וחצי, הושמד רובו של חיל האוויר המצרי.
יצאנו לתקיפה הראשונה בדריכות רבה ואני יודע, שחלקנו היו מאוד לחוצים.
כשחזרנו ליחידה, הייתה התרוממות רוח ומצב רוח מעולה על הניצחון הגדול והשתחרר הלחץ העצום, שקדם לטיסה.
בהמשך היום ביצעתי שתי טיסות נוספות: בצהריים לשדה התעופה גרדקה, השוכן על שפת ים סוף, כ- 80 ק"מ מדרום לשארם-א-שיח.
במסגרת תקיפה זו היה עלינו להשמיד הליקופטרים ענקיים (מי 6), שהיו מתוכננים להנחתת כוחות קרקע בשטחנו. כמובן, שגם שם לא הותרנו מטוסים שלמים.
לפתע הופיעו מיגים בשמיים. התפתח קרב אווירי והפלנו להם 4 מיגים (אחד מהם על ידי). כולנו חזרנו בשלום למשימה הבאה.
אחרי הצהריים יצאנו לתקוף את שדה התעופה הבינלאומי בקהיר. היה חשש, שהרוסים ינחיתו בו ציוד ותגבורת צבאית. מחשש לפגוע במטוסים אזרחיים, הפעם "רק" זרקנו פצצות וסגרנו את המסלולים. השדה הושבת למשך שעות וימים ונתן רמז ברור לרוסים... למעשה, לאחר היום הראשון, הושמד מרבית הכח האווירי של האויב ועברנו לטיסות סיוע ואמנעה לכוחות הקרקע שלנו. ב- 6 ביוני תקפתי בביר חסנה ואבו עגילה ב- 7 לחודש תקפתי במיתלה ובגידי גם כאן גרמנו לנזק עצום לצבא היבשה של האויב (שהיה חסר הגנה מהשמיים).
בהמשך, ימי הלחמה האחרונים, כמעט שלא טסנו. מבחינתנו, העבודה כמעט שנגמרה.

לסיכום:

חיל האוויר מילא את הציפיות במלואן וקבע בתוך חצי יום את תוצאות מהלך המלחמה בכך.
חיל האוויר איבד ביום הראשון כ- 20 מטוסים ונפלו לנו 11 טייסים.
במהלך כל הלחימה אבדו לנו 45 מטוסים (כ- 20% מכלל המטוסים שהיו לנו) איבדנו 24 לוחמים.

צבירת הניסיון המבצעי שלנו בגיל כה צעיר, איפשרה לנו להתקדם בתפקידים וניסיונונו נתן לי המון בהמשך הדרך – במלחמת ההתשה ומלחמת יום הכיפורים (לדאבוני).
לוחם אווירי בהיותו בודד בקוקפיט, לנוכח אויב אכזר, נדרש לעיתים לאומץ לב עצום.
בהמשך הדרך נזקקתי לו, לא אחת. למזלי גם הצלחתי לנחות בשלום בדיוק באותו מספר טיסות שהמראתי.

ארנון לפידות.

אחת ויהודה לאיפיוס וזן ואלה האשמה
הפכות חמות אחיי הנישואין.

מירי שרון סיימה את עבודתה בניהול המועדון ויזהר זלינגר מחליף אותה כאחראי על המועדון.

לאיפי הפכה תורה ואיפה איחולי הצלחה.

קרב מר לפלס"ר 7 בצומת רפיח

אסא ברק תיאר בתמציתיות ובחסכוניות את הקרבות שעברו על יחידתו: במלחמת ששת הימים הייתי בצבא סדיר, בצוות הפיקוד של פלס"ר (פלוגת סיור) 7. המ"פ היה אורי אור המח"ט שמואל גורודיש ומפקד האוגדה האלוף ישראל טל. תפקיד הפלוגה היה להוביל את חטיבה 7 לאזורי הקרבות ולאתר את מתחמי האויב. בתקופת ההמתנה הארוכה, לפני תחילת הקרבות חנינו על גבול רצועת עזה. ב-5.6.67 בשעה 7.50 ראינו את מטוסי חייל האוויר טסים ברעש ובגובה נמוך, וכששמענו ברשת הצהלית את האות לתחילת המלחמה - "סדין אדום" יצאנו לדרך. האמת היא, שחיכינו לרגע הזה, אחר שבועיים של המתנה. חצינו את גבול הרצועה לחאן יונס ומשם לצומת רפיח, שם התנהל הקרב המר והקשה ביותר של חטיבה 7, ואולי, הקשה ביותר מכל הקרבות בסיני. בצומת רפיח היה מתחם אוגדתי מצרי מבוצר והלוחמים המצריים לחמו בנחישות. מצאנו עצמנו, בהפתעה גמורה, מול הפגזת טנקים וארטילריה אדירה. השטח היה ממוקש, היו שם מאות חיילי חי"ר מצריים, לא ברירה, אלא להסתער ולהיכנס לקרב. ב-6 השעות הראשונות של הלחימה נהרגו, או נפצעו כמחצית מחיילי הפלוגה. הפלוגה התרסקה - הגייפים והנגמ"שים עלו על מוקשים ונפגעו מפגזים ישירים. למרות כל זאת המשכנו להילחם, עד שהמתחם נכבש. מעיקה במיוחד הייתה משימת חילוץ חברינו הפצועים תחת אש מסיבית ומסוכנת.

המלחמה בסיני נמשכה 4 ימים רצופים וללא שינה. היינו פלוגה צעירה – חיילים בני 18-19 שנים, שחוו מלחמה בפעם הראשונה... המשכנו בכיבוש אל עריש, ג'בל ליבני, ביר גפאפא והגענו ראשונים באוגדה לגדות תעלת סואץ, מול גשר הפירדאן והעיר אסמעיליה.

הביאה לדפוס: יהודית אפרתי.

ירושלים של צנחנים

איתן קלנר לחם במלחמת ששת הימים בחטיבה 55 – חטיבת הצנחנים בפיקודו של מוטה גור, שנלחמה בירושלים וכבשה את המקומות הקדושים והעיר העתיקה. הוא תיאר מקצת מהקרבות הקשים והעקובים מדם, שהתנהלו בעיר. וזה תיאורו:

כשפרצה המלחמה ב-5.6.67 התכוננו לבצע פעולה מוצנחת. בעקבות הישגי חיל האוויר וכניסת ירדן למלחמה הועלתה החטיבה לירושלים והוטלה עליה המשימה הקשה של הבקעה בשטח בנוי – היינו צריכים להתחבר להר הצופים (שהיה מובלעת ישראלית בשטח ירדני) וגם ליצור מצב, שנוכל בנוחיות לפרוץ לעיר העתיקה. עלינו לירושלים דרך ואדי סראר (נחל שורק), כדי להסתיר את עלייתנו לעיר והגענו ב-5.6 אחרי הצהריים. בהגיענו לירושלים, המלחמה בעיר כבר הייתה בעיצומה. פנסי המכוניות נצבעו כחול (לעמעם את אורם), נפץ פצצות ופגזים נשמעו מכל עבר,

אמבולנסים העבירו חולים ופצועים, נערכה כבר התקפת נגד על ארמון הנציב ואזור התצפית על העיר היה תחת אש אויב.

התארגנו בבית הכרם. הכנו מראש את מערכת הפינוי (היה צפי (שהתאמת)לנפגעים רבים). על כל גדוד, משלושת גדודי החטיבה, הוטלה גזרה. ההתקפה התעכבה בגלל אי הכרת השטח והגזרה.

לקראת 02.20 החילונו בפעולה לכיבוש ירושלים המזרחית. מכיוון, שהשטח היה מוכר לירדנים, הוא היה מטווח – המרגמות והתותחים הירדניים הלמו ללא רחמים בעיר הדוממת. היו נפגעים רבים, כבר מהמטחים הראשונים. כוחותינו השיבו אש. הבנו, שהפעם אנחנו הולכים באמת למלחמה אמתית ואכזרית, שלא כולם ישובו ממנה. פחדנו והיינו מתוחים ונרגשים, לקראת משימת כבוש העיר העתיקה. רצינו לחזור בשלום.

הגדוד שלי (71) פרץ את הגדרות והביצורים בואכה מעבר מנדלבלום ועם סיום הפריצה אבטחנו את האזור. שאר החטיבה עברה לעיר המזרחית. גדוד 66 פרץ ליעדים המבוצרים בגבעת בתחמושת ובית הספר לשוטרים בגזרת בית הספר לשוטרים התנהלו קרבות אכזריים. פגזים התנפצו והתיזו בטירוף לכל עבר רסיסי זרחן לוחטים, צרורות ארוכים ונותבים פילחו את החשכה. האש הייתה צפופה ורצופה. עשרות פצועים שכבו בצדי הבתים וגנחו בשקט. אי אפשר לשכוח את גיהינום האש והקולות שהתנשאו מאזור בית ספר לשוטרים. בגבעת התחמושת, מוצב שכולו בונקרים מבוצרים, התנהל קרב עיקש ועקוב מדם לאורך התעלות והביצורים. כוחותינו לחמו בגבורה, בנחישות, ובתושייה, תוך אחוות לוחמים. הלחימה דמתה למטווח צמוד והדדי של רימונים ונשק אוטומטי. היו עשרות נפגעים.

הפלוגות שלחנו בשטח, לחמו לאורך כל הקו. החבר'ה היו צריכים לפרוץ לפחות 5 גדרות עד שהגיעו אל העמדות, ששלטו על השטח הפתוח והיה צורך להבקיען. בכל עמדה הייתה כמות עצומה של תחמושת ואחרי הבקעת הקו הראשון התנהלו קרבות הכל בכל בבונקרים ובתעלות. הארטילריה שלנו עזרה רק חלקית, כי היעדים היו מבוצרים ולא מוכרים. היו מעשי גבורה ונפגעים רבים. היו פלוגות ומחלקות, שסיימו את הלחימה עם 4 לוחמים בלבד. הגדוד גם התחבר עם הצוותים ששהו בהר הצופים ומנע את הליכתם בשבי. הלוחמים היו מודעים למשמעות הלחימה וחתרו לניצחון בכל מחיר. לא דווח לחדר הפיקוד על קשיי הלחימה.

גדוד 28 כבש את השכונה האמריקאית עד מוזיאון רוקפלר, כשהוא מתקדם מגדר לגדר וממשיך בטיהור העמדות והבונקרים. חלק מהליגינורים שנסוגו מהקו הראשון, נכנסו לבתים והחלה לחימה מבית לבית ומחצר לחצר. כשהחל להאיר (בסביבות 04.00) נכנסו הטנקים פנימה והחלה לחימה בחצרות, כדי לטהר את הצירים עד רוקפלר.

הגדוד שלנו פוזר בין 3 מוצבים ואבטח את הפריצה לשייך ג'ראח. התנהלו שם קרבות קשים. כיוון שהתקדמנו ברחובות ראשיים, סבלנו מההפגזות יותר מכולם. ע"י בית הספר לשוטרים פעלה יחידת הנדסה, פינתה מוקשים תחת אש ארטילרית והכשירה את המעבר לטנקים.

פרצנו את הגדרות בחיפוי טנקים ומרגמות וסימנו את המעבר החדש לעיר העתיקה. כל החטיבה עברה בעקבותינו. לאחר מכן כבשנו את ואדי גויז, חשופים לירי צלפים. השתלטנו על בתים בשכונה ומשם אבטחנו את כל השכונה. השלב של טיהור העיר נמשך עד 10.00 והיינו בעמדת זינוק לקראת הפריצה לעיר העתיקה. נדרש זמן להתארגנות, כי לא היה לנו מודיעין מספק והנפגעים היו רבים.

כעבור יומיים כבשנו את המוצב הירדני באוגוסטה ויקטוריה. המוצב שלט על העיר העתיקה, אך צהל הפגיו את האזור באש ארטילרית, אליה הצטרפו הפצצות חיל האוויר ואחריהם נכנסו טנקים לפעולה. התחלנו לטפס בגבעה התלולה - העלייה הייתה קשה מאוד. הייתי מספר 2 של מגיסט עם 3 ארגזי פעולה (שרשרות של 250 כדורים כ- 40 ק"ג על הגב). העייפות, המאמץ והפחד נשכחו כשפרצנו אל התעלות ונכנסנו ליעד העשן והבוער. מלבד גוויות חרוכות ושרידי נשק וציוד לא נמצא איש במחנה הבוער. וידאנו את טיהור הבתים, תוך שאנו נוהרים מצלפים, שהמשיכו להטריד.

אז באה הפקודה ממוטה גור (המ"חט) להיכנס לעיר העתיקה. טנקים הגיעו עד שער האריות ופגעו באוטובוס ירדני שנשרף בכניסה. מוטה גור נע בראש הכח ואחריו כל גדודי החטיבה. כל גדוד קיבל יעד אחר לכבוש בעיר העתיקה. הגדוד שלנו כבש את הרובע המוסלמי והפלוגה שלי הגיעה עד השער החדש (מול נוטרדאם), שהיה עדיין סגור ומעליו הייתה עמדה ירדנית, שכבשנו אותה. השער פוצץ ונפרץ. הגדוד שלנו הגיע ראשון לכותל המערבי. מ"פ פלוגה א', הניף דגל ישראל מעל הכותל. את הדגל קיבל בעת ההתארגנות בבית הכרם, מאשה שמשפחתה פונתה מהעיר העתיקה ב- 1948. הוא נשא את הדגל בחגורו כל המלחמה. מוטה גור התקדם והגיע אל הר הבית והכותל המערבי ואחריו יתר הגדודים. בשלב זה, התייצבו מושל העיר והקאדי והודיעו על החלטה לא להתנגד ואכן העיר העתיקה נפלה מהר עם התנגדות מועטה. בזה נסתיימה למעשה הלחימה על ירושלים. 182 חיילים נפלו במערכה על ירושלים (כרבע מכלל חללי מלחמת ששת הימים) יהי זכרם ברוך.

הביאה לדפוס : יהודית אפרתי

מכתב מדודו אלעזרי עלון כפר מנחם 205 4.7.1967

אכל האשפה של שומות

*...בינתיים אני הריא ואלם. כשננו את העיר העתיקה והייתם צריכים לפאות
איזה מעמד מרשים זה היה כשהנל צאלנו על הר הבית אפוא מחיילים
אנן... עמנו ובנינו כמו ילדים, מרוב התפלות
מקווה לפתאות עם כולכם בקרוב...*

מסיפורי המקום

מ. דרורי והמטוס העיראקי

ביום פרוץ המלחמה נסענו על זחלים עד עפולה וכשני ק"מ דרומית מהעיר, פרסנו רשתות הסוואה בשדה השלף הצהוב. על כל טנק ישב מקלען תורן, לצורך ירי על מטוסי אויב, במידה ויהיו כאלה, בד"כ אין... בינתיים ישבנו תחת הרשת על כוס קפה. התנהל ויכוח אם לישראל יש סקייהוק? כל שידענו עליו שהוא מפציץ סילוני, ושהוא טוב מההורגן וסופר המיסטר שהם מטוסי קרב בלבד. והסקייהוק גם וגם. פתאום עובר מעלינו נמוך ביותר מפציץ עם דלתות להטלת פצצות, כשהן כבר פתוחות, פתוחות על בטנו ומאחור תא למקלען שקוף, כך ראינו את ראש המקלען! המט"ק שלי היה על הטנק, החל לכוון את מקלע המפקד אל המטוס. ואני שהיתי בוויכוח על הסקייהוקים, ליד עץ שיטה שהיה שם ועם כוס קפה, הרבצתי צעקה סקיי...הו...ק. דרורי שהיה ודאי פוגע, כי המטוס היה נמוך, כדי 20 מטר, ועבר ישירות מעל הטנק ובמהירות איתית. הוא שמע את צעקתי ועזב את המקלע בבהלה. מיד אחרי שעבר מעל מבואתיה הדרומיים של עפולה, ראינו שני מיראז'ים דולקים אחריו + אש נ"מ והוא הופל לנגד עינינו. לא היה ברור מי הפיל אותו. הוויכוח ממשיך עד היום בחיל אויר - המיראז'ים או הנ"מ.

אותו רגע היה ברור, שזהו מטוס אויב, שדרורי אדוורד לא זכה להפיל אתו. מיד הוא כעס עלי, שבגלל הצעקה שלי, הוא עזב את המקלע, אחרת היה מקבל צל"ש והיה נכנס לדפי ההיסטוריה. אחרי המלחמה התבררו מספר דברים.

א' זה היה טופולב מתוצרת רוסיה ולא סקייהוק.

ב' המטוס היה עיראקי והוא היה אחרי הטלת פצצה על כביש החוף. הוא הטיל אותה על כביש החוף קרוב לנתניה, אך זו לא התפוצצה.

ג' הפטרייה הגדולה, שהוא השאיר בנפילה הייתה שחורה ודלקה הרבה זמן, כי הוא נפל על מצבור דלק במחנה עמוס. ונהרג 13 חייל מילואים. יהי זכרם לברכה...

תוספת: בימים אלה דיברתי עם בן שריד, שהייה ילד בן שש במלחמה ההיא ונפגע לפניכן באוזניו מרעש המטוסים הממריאים מרמת דוד ועוברים מעל שריד. הטופולב המדובר, עבר לפני עפולה, גם מעל שריד אותו ילד (אביב כהנא, הגר בהרחבה) נסע על אופניים, כאשר ראה מרחוק את הטופולב, מתקרב שם את את אצבעותיו באוזניו סתם אותם בכוח ועצם את עיניו, תוך כדי כך הוא התרסק עם אופניו ושבר צלעות או עצם בריח והוא בטח לא נמנה עם הפצועים של המלחמה!!

איתי ישראל

בעל המסעדה בסונול ראש פינה ספונסר מכל הלב.

היו הייתה תחנת דלק אחת "בראש פינה דרום" התחנה שרתה את כל העולים לגליל העליון. סביב תחנה זו נבנתה העיר ראש פינה. כולם גם ישבו שם לאכול משהו אצל מנחם. הוא היה מילואימניק "זקן" בוגר השריון היה אז בין 50 ל-60. בכל אופן ראשו היה לבן. הוא הבין לנפשנו (הסדירניקים) הוא הכריז כל צוות שפוגע? {במסגרת הפעילות שלנו בצפון הינו שם בסביבה} במטרה ל..... לפגוע בטנקים סורים כבר אז עם תותחים משודרגים 105 שאז עוד "טרם היו בצה"ל" { ארוחה חינם אצלו. בפועל, גם אם היינו אומרים, אני מאותו הצוות היה גם סובל, צוותים של עד שישה אנשים, למרות שכטנקיסט לשעבר, ידע בדיוק כמה מונה צוות טנק. הוא אהב אותנו כחבורה ונתן ארוחות חינם לכולנו. הוא היה צמא לסיפורים הן על הצלחות והן על פשלות. מגיע לו הרבה! בטח יותר מהמילים המועטות אותן אני כותב במחברתי! אינני יודע היכן הוא היום האיש הזה. "איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא". שלא כמו בשיר הוא עדיין, ישנו הוא בלבבנו.

איתי ישראל

מן הארכיון

עלון כפר מנחם גיליון 203 27.4.1967 – תקופת ההמתנה

"עד כה גויסו מעל 60 חברים, רוב רובם מענפי השדה, צעירים. יש היענות יפה מצד כל החברים לסידור העבודה והודות לכך שום ענף עדיין לא שותק." ו "העבודות לא הוזנחו".

כאן באה סקירה של כל הענפים, המתפקדים בעזרת חברים ותיקים, שחזרו לענפים שעזבו ומספר צעירים שנשארו בקבוץ. "את המצב מצילים בני אורן (י"א), העובדים ימים שלמים וארוכים".

..."במסגרייה עובדים על עבודות לשעת חירום – סידור להנעת הבארות במקרה של הפסקת חשמל, הכנת כלים לכיבוי אש, הכנת תאים נוספים לקבלת תערובת בלולים וברפת".

"**חפירת שוחות**: הטרקטור פתח שוחות, עד כמה שמבנה הקרקע איפשר. רוב

החברים משלימים את אשר החסיר הטרקטור."

הותקנה **האפלה**: כוסו החלונות בבתי החברים, בתי הילדים ומבני הציבור, כדי למנוע את זיהוי הישוב (עפ"י האורות), אם תתבצע מתקפת לילה של חיל האוויר המצרי.

"**ועדת חיילים**" אשר הקליינטורה שלה גדלה כמעט פי 3. הוציאה היום את הסדרה הראשונה של חבילות "מהבית" וכבר מכינים את הסדרה השנייה. נתגלו קשיים עם הדואר... אם "האוטו האדום" לא ייקח את החבילות, הזורמות מדי יום, נעבירם אנו, לסניף הדואר ברחובות. אנחנו מבררים גם את האפשרות של העברת דמי כיס לכל המגויסים."

לצבורקה שלום.
 אני מודה לך מאד עבור החבילה שהשיגה בלמן הנכון.
 ובעיקר אני מודה ומעריך מאד את הכישרון לשלוח בזיוק
 את הצברים הנחוצים ביותר.
 במיוחד הנרות וחומרי הכתיבה למכתבים וכמובן הסיגריות.
 תודה רבה וכל הכבוד לווועדת חיילים שלנו.
 להתראות בקרוב בבית
 פיז'ון יהושע

... "הטלפון (היחיד) שלנו עמוס מאוד. קשה להשיג אותנו מבחוץ ולהתקשר עם החוץ
 בעניינים דחופים. לכן, שיחות פרטיות אפשר להתקשר מ- 17.00-19.00 ומשעה
 21.30 ואילך."

דיווח ממכתבו של חייל:

"המציב הולך ומסתבך ומי יודע מה יהיה ואישה אהיה אני. כאשר תקראו
 שורות אלה מותר להבין ש"מח" הבית ובנות שורקות אחר כל סגר שצובר
 על המצב. לאי להיות עכשיו בבית זה להיות קינאי שירי
 תראו לא נעים להשוויל. אבל אם נהיה נאלצים, אזי נתקין ל"ערבוליס" שם
 "נתקין" כזה שיסכחו מאישה באו בכלל. שיספיק להם לא ל- 10 שנים. אלא
 ל- 40 שנה לפחות (לא ישה לצבר כק. אבל המציב רבותי. המציב אחייני
 לפעמים).

עלון כפר מנחם גיליון 204 8.6.1967

בימים אלה:

.... "המתחות ואי הוודאות שהצטברו במשך שבועות נעלמו. מקוננת בלב כולנו
 החרדה והדאגה לשלום יקירנו בחזיתות. דרישות שלום מגיעות במשך כל היום
 והלילה. ...אנא השאירו את קו הטלפון
 היחידי שלנו פתוח לקבלת שיחות מבחוץ. כל שיחה מהבית, עלולה למנוע קבלת
 ידיעות מחיילנו."

.... "במילואים רשומים 65 איש ונוסף לכך, עוד כ- 15-10 חברים העוסקים יום יום
 בעבודות ביטחון, שהזמן גרמן. ... בענפים השונים " הצליחו לבצע כמעט את כל
 העבודות. לילדי המוסד כל הכבוד, הם מוכיחים את עצמם בימים אלו בבגרות
 ובמסירות. הם סותמים את כל החורים שהתהוו... יש מחסור בכח אדם מקצועי
 אך הצליחו לבצע כמעט את כל העבודות. ... בגלל ההאפלה יש קשיים בביצוע
 הריסוס בשלחין."
 ...גויסו - כלי רכב הגיפ של השלחין. משאית הסקניה-ואבוס והסקאוט של הפלחה,
 טרקטור קאטרפילר טי. די. 6 רותק מטעם נציבות המים לקבוץ חצור.

"עם הישועה שצה"ל הביא בניצחונותיו הפסקנו היום את החפירות."

אילן אגוזי וגדי פטיש (לוחמי השייטת) נפלו בשבי המצרים וכל הקבוץ התאחד בדאגתו להם, עקב אחרי מכתביהם ורבים כתבו להם מכתבים. אילן וגדי מדווחים ב-26.6 על פגישה קרובה עם נציגי הצלב הקרוב. הם מציינים, כי קיבלו מכתבים מהבית וחוזרים ומדווחים, כי אין מקום לדאגה.

הילדים כתבו ספורים על המצב ומכתבים לחיילים:
מכתב לדוגמא –

שלום חברי צה"ל

חינקו ואימצו ותלחמו בלי להיכנע.

*אני מקווה שהשלום יבוא בקרוב. תלחמו עד שהם ייכנעו ואז ננצח
וכל החברים שהתשיסו יחזרו לבתיהם ואז תהיה שמחה וציוף.
איריס רן*

גם החיילים כתבו מכתבים:

הורים יקרים שלום!

*כפי שאתם רואים "פיניסו" – זה – נייר כתיבה (המכתב כתוב על גלל לאא
שירות)!*

*כמוכן נשמרה לי גם משחת הנעליים והסבון. מרפת השיניים נשמרה מצד
המטפלות – מצאית. אבקס מכוונות האספקה בסופר אספק לי פריטים אלה
בהקצת האפשרי. על מנת שאוכל להמשיך במאמץ המלחמתי.
אמא, את צריכה לשמוע על אבא. שלא יעבור כמו חמור וישמוע על עצמו. כי
המקום שיסבור למצרים את השיניים הוא שובר את של עצמו
מה נשמע אצלכם. הא? אצלי צפף אלה. גם ה"פיל" או המיליון או
הציונית. איך שאתם רוצים. הולך ונשמר.*

על החתום "פיניסו" (1967)

ראובן כהן

עלון כפר מנחם גיליון 205 4.7.1967

"לאט לאט מתחילים החיים לחזור למסלולם הרגיל. השבוע השתחררו הרבה חברים וחזרו קבוצות קבוצות. החל מהשבוע הבא יישארו עוד כ-20 חברים מגויסים".

..."אין לנו עוד הערכה כספית של הוצאות ביטחון, אך חפירות, כלי עבודה, קשר ואביזרים שונים למקלטים, חומר להאפלה וכו'. יצטברו כנראה ל-15-10 אלף ל"י וכ-2000 ימי עבודה השקענו בעתודות ממאי עד היום." "גידול סלק הסוכר נפגע בגלל המלחמה,, בגלל קשיים בהוצאת. גם במפעל המתכת חל שיבוש בעבודות. במסגריית הבית הצטברו עבודות לענפים השונים. רוב העבודות בענפי החקלאות בוצעו בעזרת חברי קבוץ, נערי המוסד ומתנדבים.

לביתנו – שלום רב.

לא ששכחנו אתכם, באמת אין זמן לכתוב, כל הזמן עסוקים. בטח את התירוץ הזה לא קבלתם אז אין תירוץ.

אז לא פחות ולא יותר, שני בני קיבוץ הגיעו למקום אחד אל הארץ אשר מעבר לתעלה. אשר ליחס ולתנאים אין טענות. חבילות מהארץ ומכתבים מגיעים. אנו לא נמצאים בחדר אחד ומוצאים עיסוקים – בקריאת ספרים, משחקי קלפים, לימוד ערבית, המצאת פטנטים והעיקר ניחושים והערכות מצב לגבי הזירה ולגבי שחרורנו – פחות או יותר יודעים את העיכובים ו...ממתנינים. בינתיים שלושה חודשים כבר. בטח כולם יודעים. שמחנו לשמוע שבמשק חזר הכל למסלולו ואפילו מוצאים זמן רב לטיולים. איפה אנחנו ואיפה אתם. אבל אין ברירה אז לא באים בטענות. הכי חשוב, כל מי שאין לו מה לעשות (בקיבוץ זה לפעמים קורה) יכול לכתוב משהו מהמשהו ולשלוח לגדי או לי, זה בכלל לא יזיק. להפך.

אחרי ששכנעתי את אילן לכתוב כמה מילים אני נאלץ להוסיף גם כמה משלי. (זה היה רעיון של אילן!! – השתווינו).

כמובן כל הדברים שאילן כתב תופס גם לגבי. היחסים בין הסוהרים ובכלל הגורמים שמטפלים בנו באמת מצוינים. בטח מעניין אתכם איך אפשר לבלות שבועות וחודשים בחדר סגור ובכך מתרגלים ובמשך הזמן לומדים לנצל את הזמן כך שהיום מתמלא. ממרחק כזה ובמצב כזה לומדים להעריך ולהתגעגע לארץ שלנו וכמובן לבית. אנחנו ובטח אתם כמונו מקווים שכל זה יגמר והלוואי שנחגוג את ראש השנה בבית ואם לא נספיק לפחות שולחים פעם נוספת "שנה מצוינת" לכל הקיבוץ.

גדי ואילן.

אילן אגוזי וגדי פטיש שבו מהשבי ונערכה להם מסיבה מפוארת, בצל האבל על נפילת האחים עמרם ויוחנן בן חורין ז"ל.

האחים בני חורין

עמרם

עמרם נולד ב - 4.9.1939 בן בכור ליהודה ותקווה.
כבר מילדותו התבלט, כילד סקרן ומופנם, אהוב על חבריו, ברוך כישרונות ובעל כושר מנהיגות.
מגיל צעיר הרבה לטייל בגבעות ובחורשות סביב הקבוץ, אהב את הטבע בכל רמ"ח אבריו והכיר צמחים, בעלי חיים, ציפורים ופרחים בלב ובראש. בכתות יסוד טיפח וקיים את משק הילדים.
כשהתחיל ללמוד לנגן חלילית נשבה בקסמי המוזיקה, למד מהר והיטיב לנגן. אהבת המוזיקה ליוותה אותו לאורך כל חייו והרבה להאזין למוזיקה קלאסית.
היה סקרן מאוד, שאף דעת ורכש הרבה ידע בתחומים מגוונים. היה אחד מהערניים בכתה, נבון, שקול, נעים הליכות, היה רע לחבריו וחברותיו ברעות שקטה וכבושה, המסתפקת ברמוז ויחד עם זה עקשן, מתמיד, בעל גישה רצינית ואחראית לכל דבר.
בעל משמעת עצמית, נועז ובעל כושר מנהיגות, שנוכחותו איתנה, קובעת עובדות בסביבתו וסוחפת את כל הקבוצה בעקבותיו. תכונות שבלטו גם בשירותו הצבאי.
בתנועת השומר הצעיר הצטיין בספורט שימושי ומחנאות ואהב לטייל ולהוביל. הוא נבחר למדריך תנועתי ראשון, מנערי קבוצתו.
על אף אהבתו לקבוץ והזדהותו עם הקבוצה, פיתח את עולמו הפנימי, העמיק בקריאת ספרים והלך בדרך עצמאית משלו. תמיד היה הוא, שלם עם עצמו וישר דרך, שלא נסחף בזרם.
כשהתגייס לגולני עבר טירונות קשה ומחשלת ואחריה קורס מ"כים וקורס קצינים היה חייל מעולה ומפקד מצטיין, מוערך והאהוב. על אף התנגדות הקבוץ, יצא לקורס קצינים וחתם קבע (מה שלא היה פשוט בימים ההם).
הוא אהב את האדמה, השדות, הסביבה והקבוץ, אך ראה בשרות הצבאי ערך ודרך וגם בתחום זה הלך בדרכו.
עם שחרורו מצה"ל השתלב בענף השלחין והפך למרכזו.
ב - 1964 נישאו עמרם ושולמית ובתחילת 1966 נולד בנם צור.
בסוף 1966 יצא ללימודים בקורס הבין קיבוצי הגבוה לחקלאות.
התייצב לשרות מילואים שבועיים לפני פרוץ המלחמה.
נפל בקרב על עזה ב - 6.6.1967 מכדור צלפים קטלני.
אחרי נופלו הוענק לו צל"ש על אומץ לב והעזה- מופת לחייליו.

יוחנן

נולד ב - 10.4.1945 בן שני ליהודה ותקווה.
מילדותו היה הקצב אצלו בדם. מגיל רך תופף על כל הבא ליד ואהב מוזיקה.
כילד היה תמיד עסוק, תמיד להוט ושקוע ראשו ורובו בדבר מה. היה אוהב טבע ובטיולים לא ביקש רשות, אלא היה תר ובולש אחרי חיפושית, לטאה, פרפר, או פרח.
אהב להתנועע, תוסס ונמרץ, אלוף מעשי הקונדס, ראש וראשון לתעלולנים, למשחרי הרפתקאות ואם אין הרפתקאות יש להמציא אותן. ואף על פי כן חברותי מאוד ומתיז צחוקים לכל עבר. היה חופשי מאוד ויחד עם זה מצפוני וישר, כנה ולא צבוע.
שובבותו הייתה רווית טוב לב, רגישות ועדינות. הוא לא פגע באיש וההומור שלו מעולם לא עבר את גבול המותר, היה טוב לב ועוזר, עדין בהבנתו ואנושי בהקשבתו. ידע להתיר סבך להרפות מתח, גם על חשבון עצמו ידע לצחוק.

חזק, בוטח, שוצף כח ושמחה, שמצפצפת על הנימוקים ואינה צריכה סיבות להיות שמח – עליז, צוחק מלא מרץ וחיים.

נני היה אופטימי ואהב את החיים (הוא לא היה תמים והכיר ברוע ואף על פי כן האמין בטוב), מעולם לא הסתבך, לא קיטר, לא נפתל, התקשר בקלות עם אנשים חדשים – מלה טובה, חיוך וכבר נפלו המחיצות. מתמקד בעיקר – הכל פשוט, מובן והגיוני - שלמות בין כישרונות ומעשים. מעין ניגר ושוצף של ספונטניות, של דרור, של חירות פרחית ומאוהבת בעצמה.

וגם בעל חוש מפותח לצדק, אוהב קריאה, רגיש ובקי בעברית, שוחר ספר ומעמיק במסתרים.

גיונס אהב כובעים והיו לו הרבה. גם בצבא חבש אותם והם הבליטו את ייחודו, כנגד האלמוניות והיותך מספר.

וכמובן, המוזיקה אהבתו הגדולה. היה נגן בחסד, מוכשר ומחונן. החצוצרה כאילו נועדה בשבילו, והפכה לחלק בלתי מנותק מחייו. כולו מוזיקליות, אהבה והרמוניה. תרם רבות למסיבות במוסד ובקיבוץ. במיוחד תרם לחגיגות היובל וגם ניגן בתזמורת בני הקיבוצים ובסדרת קונצרטים בתזמורת הפילהרמונית. רבים ניבאו לו גדולות, כנגן חצוצרה מוכשר.

על אף שהיה מכור למוזיקה, בחר להתגייס ליחידה לוחמת ועבר מסלול של טירונות, קורס מ"כים, קורס צניחה, קורס מרגמות וגדוד 50. כאשר היה מקבל משימה היה מבצע אותה ברצינות ובקפידה ובמידת הצורך והאפשר, פרק מתחים והכניס משהו קונדסי. החילים שלו אהבו אותו מאוד.

כשהשתחרר מהצבא השקיע עצמו בענף השלחין ובערב בחצוצרה.

באביב 1967 יצא לשנת שירות לקבוץ להבות חביבה ומשם גויס למילואים.

נפל בהסתערות הצנחנים על מתחם הצבא המצרי באום כתף ב- 6.6.1967.

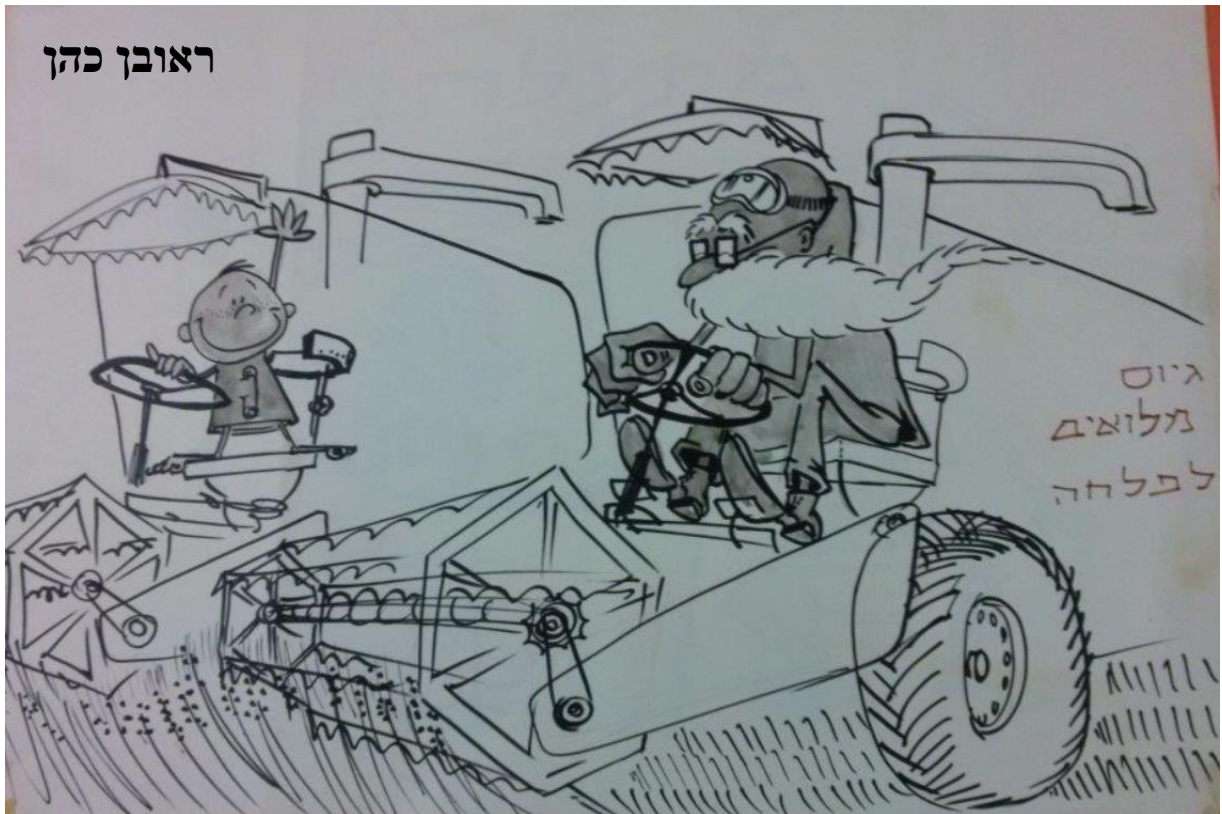
נפילת האחים בני חורין

יוחנן בן חורין, האח הצעיר, היה בן 22 כשפרצה המלחמה. בספר "יזכור" בהוצאת משרד הביטחון ובעלון מיוחד של כפר מנחם שיצא לאור שבוע לאחר תום המלחמה, מתוארות נסיבות נפילתו בקרב. "יוחנן השתייך לחטיבת מילואים של הצנחנים", נכתב שם. "חטיבה זו נכנסה לפעולה ביום 5.6.67 בלילה הלילה הראשון למלחמה. המשימה הייתה: התקפת לילה על מתחמי האויב אום קטף ואום שיחאן שבסיני. על גדוד אחד הוטל לצנוח באזור אום שיחאן ולתקוף חלק זה של המתחם. על הכוח השני היה לנחות בהליקופטרים בעורף המערך המצרי באום קטף, ולתקוף בתותחי נ"ט על מנת לאפשר לשריון התקדמות בטוחה. על כוח זה נמנה יוחנן. בחשיכה נחת הכוח מספר קילומטרים מדרום מערב לאום קטף, ולאחר מסע מזורז בחולות הגיע לאזור היעדים, התפצל ל- 4 כוחות ותקף את סוללות התותחים. הכוח היה חשוף בשטח, כשהמצרים מחופרים היטב. בקרב זה נפל יוחנן. סוללות המצרים הושמדו, ולשריון נפתחה דרך בטוחה לתנועה. אבדותינו בקרב זה 6 הרוגים ו-10 פצועים. על ידי פעולה זו נתאפשרה פריצה מהירה יותר של כוחותינו, דרומה לכיוון אבו עגילה".

על עמרם בן חורין, האח הבוגר, שהיה בן 28 בנופלו, נשוי לשולמית ואב לצור בן השנה וחצי, נכתב שם: "עמרם צורף לגדוד חי"ר 54 כמפקד יחידת חילוץ, חבלה ופינוי. הכוח חנה בחורשת נחל עוז, נתון להרעה מדרום מזרח לעזה במשך כל הבוקר של יום ב'. ב12.00 התחילו כוחותינו לנוע לעבר עזה. בשעה 16.00, לאור היום, נע עמרם בראש יחידתו לעבר מוצבי האויב, כקילומטר מעבר לגבול, דרך שדה

ממוקש וחשוף, כשהוא מפלס דרך, מסמנה, ומוביל דרכה את הגדוד. עוד טרם התחיל הקרב, וכבר היו הרבה נפגעים. הוא הצליח להעביר כוח ניכר אל מול עמדות האויב. 3 הגייפים שלו שימשו בסיס רתק למטחי האויב, בזמן שכוחותינו עקפו את העמדות. עם ערב כבש הגדוד את היעדים, תוך אבידות קשות. באותו ערב המליץ עליו המג"ד לציון לשבח. בבוקר יום ג', 6.6.67, אחרי הרעשה של חיל האוויר, התקיף הגדוד וכבש את משלט שייך עלי מונטר בכניסה המזרחית לעזרה. בשעה 11.00 באה הפקודה לעלות על עזה. על יחידתו הוטל לטהר ולהחזיק את השטח אחרי התקדמות השריון. בעזה התנהל אחד הקרבות הקשים ביותר והאכזריים ביותר במלחמת ששת הימים. היה זה קרב מבית לבית, מגג לגג, מסמטה לסמטה. כשחצה את אחת הסמטאות, פגע בו הכדור שניתק את פתיל חייו."

ראובן כהן

הודעות חשובות מבריכת השחייה:

1. במלתחת הגברים המשופצת בוצעו השבוע מעשי ונדליזם חמורים. כל הטושים נעקרו ממקומם וכן הושחת המתקן לסבון נוזלי. בסככת העץ (פרגולה) נעקר והושחת השלט לזכרו ששל רפי גושן ז"ל. הורי כל הישוב מתבקשים לשוחח עם ילדיהם על המקרים הללו. ילדים, שייתפסו מחבלים בזדון במלתחות המשופצות, או בשאר מתקני הבריכה, יורחקו עד לסוף העונה.
 2. החניה בשולי הכביש המשופץ מדרום לבריכה, לכל אורכו, אסורה בהחלט! נא לחנות במגרש המוסדר, או בחניית "צפית".
- יוסי שרון

דברים טובים ויפים קורים...

ראשון – "שדרת יחיעם ושלמלה גם" שם זמני!
כל הכבוד! נכון, יש קצת אי הסכמות פה ושם, אבל אחרי שנים – סוף סוף יש לנו שדרה יפהפייה! תודה.

שנית וגם בזכות! **רבקה ברק** – כל הכבוד וההדר! באמת, 36 שנים ורק משתפרת!!! עם צוות מקסים ומאוד מקצועי – להביא מאות ילדים לעבודה קשה – מאוד מאתגרת ומאוד מצ'פרת! ולהעלות את כל הכמויות האלה לבמה בקבוצות ובהמון – מרהיב ונכון. תודה.
ואולי – עוד מעט – נראה גם פירות מעבודת הנוי. מי יודע?!

תלמה

אליז זלינגר מדווחת על שינויים בעבודתה:

" בסוף אפריל (1917) יצאתי לפנסיה חלקית. אני ממשיכה בעבודתי כגזברית בהיקף של 20% משרה – יום בשבוע, המתחלק לשני חצאי ימי עבודה, כל שבוע.

השינויים העיקריים:

*הפסקתי את שרותי הגזברות למפעל המתכת ולמגלן.

*הנסיעות היומיות להפקדות מבוצעות ע"י ערן שבתאי, כשאני מכינה לו את כל הדרוש.

אני ממשיכה להיות אחראית על תזרים המזומנים של חשבונות הבנק של הקהילה, של האחזקות, של קרן מילואים ושטחי תעשייה. אני ממשיכה במעקב אחר הפיקדונות ותיקי השקעות המנוהלים ע"י חברות חיצוניות ומגישה דוחות תקופתיים להנהלה הכלכלית (אני ממשיכה להשתתף בישיבות ההנהלה הכלכלית בתוקף תפקידי).

נושאים רבים נידונו במזכירות ובצוותים נוספים בחודש האחרון:

מחיר המים – הרבה שאלות נשאלו לגבי קיזוז בין חברים שמשקים שטח ציבורי וחברים, שההשקיה הציבורית משקה את הדשא שלהם. הוחלט, שלאחר שנסיים את מיפוי הדשאים בכל הקיבוץ, חברים פרטיים, שמשקים דשא ציבורי, יזוכו לפי גודל השטח. חברים, שההשקיה הציבורית, משקה את הדשא שלהם ישתתפו בעלות. כמו כן, צוות המים עובד על הסדרת כל המונים. עולות הצעות, להקטנת שטחי דשא, לטובת צמחים שדורשים פחות מים.

שערים – בדיון במזכירות בהשתתפות דרור אבודרס (יו"ר ועד האגודה) נידונה החלטת הוועד להקים שני שערים נוספים בישוב (אחד בכניסה להרחבה ואחד בכביש בין הכיכר לשער "האלה") ותוכנית להשאיר את השער של בית ספר "האלה" פתוח כל הלילה. המזכירות החליטה לא לאשר את הפרויקט ואנחנו נדון שוב בפתרון הבעיה. בנוסף, נדון גם לגבי הבטיחות בדרכים ותנועת הרכבים.

פאב – ועד האגודה פנה לחידוש פעילות פאב אוסישקין, כמועדון לחברים. המזכירות מאשרת את הפעלת הפאב כמועדון חברים, ע"י האגודה, תוך התחייבות האגודה להסדיר את נושא החשמל, בטיחות, שיפוץ ותיקונים, וחתימה על הסכם עם הקיבוץ.

קליטת בנים:

המזכירות יחד עם צוות קליטה סיכמו על ייעוד של כ- 19 מגרשים ריקים בשטח המחנה לטובת קליטה. מכיוון שעדיין אין היתרי בנייה מהמנהל, לא ניתן לבנות על המגרשים המיועדים. כדי לקדם בכל זאת תהליכים, עם קבוצת משפחות שנמצאות בתהליכי קליטה יוצעו שני מסלולים:

מסלול מס' 1 – מיועד לאלה שמעוניינים לסיים את כל התהליך, של קבלה לחברות, עדיין ללא אפשרות לבנות. במסלול זה יש התקדמות בכל הפרוצדורות שמובילות לבנייה כשזו תתאפשר. משמעות מסלול זה- הגרלה של בחירת התור למגרש, בחירת מגרש, הפקדה בקיבוץ, או מתן ערבות בלתי תלויה מהבנק של הסכומים הנדרשים על פי ההחלטות (רוב הסכומים הנדרשים הם תוצאה של תהליך השיוך ותשלומים למנהל), קבלה לחברות על פי נהלי הקיבוץ.

מסלול מס' 2 – מיועד למשפחות שמעדיפות לא להתקדם על פי מסלול מס' 1, אלא רק לבחור תור לבחירת מגרש, לאחר שהקבוצה הראשונה בחרה.

* יש כ- 11 משפחות שמעוניינות להתקדם באחד משני המסלולים. תקבע פגישה עם כל משפחה להבהרת התהליך והעלות של כל משפחה ואיזה מן המסלולים נכון לה בשלב הזה.

* יש פניות של נכדים ושל מספר משפחות תושבים המעוניינות בקליטה. סוכם להביא לדיון בשיחת קיבוץ.

צוות דיון אסטרטגי ותקציב לשנת 2018 : הוחלט לקיים דיון אסטרטגי ואידאולוגי ולאחר מכן לבנות את תקציב 2018.

הרכב הצוות המוצע:

- מרקוס, תמיר, מנהל/ת הקהילה החדש (כשיבחר).
- 2 חברי מזכירות: לילי וצביה רייטר.
- 2 חברי הנהלה המשקית.
- 3 חברים שלא בהנהלות.

כספומט – הנושא מאד בעייתי, מורכב ויקר. יעד ויגאל עובדים כדי למצוא פתרון לבעיה.

צוות חברותא - נערכה פגישה עם צוות חברותא על פעילויות לגיל השלישי, לימוד הנושא במקומות אחרים ובדיקת הצרכים כאן.

הודעה מהמכבסה – חברים מתבקשים לא להשאיר את הכביסה בתאם מעל שבוע ימים, זה מאד מקשה על העבודה.

רשם: מרקוס שנהב

קבוץ ירוק -דשאים ומים

בדפי המידע מה- 11.5 נכתב:

"ידוע, שיש חברים שצמוד לשטח הפרטי שלהם, יש דשא ציבורי ללא השקיה מרכזית והם משקים אותו. יש גם להפך, כלומר, השקיה ציבורית שמשקה גם שטח פרטי. שטחי הדשא, בעיקר השכונה הדרומית מופו, ונעשתה אבחנה בין שטחים ציבוריים לשטחים "פרטיים", כך שניתן לחשב את השטח הפרטי/ ציבורי ואת צריכת המים. אחת האפשרויות היא, שחבר שמשקה שטח ציבורי יקבל החזר כספי, לפי השטח שמושקה על ידו ולהפך, כלומר, חבר ששטחו הפרטי מושקה בהשקיה ציבורית, ישלם עבור ההשקיה. מכיוון, שיש כוונה להתחיל בשדרוג תשתיות המים, החשמל והתקשורת בהקדם, לא נשנה את מערכות המים הקיימות. בישיבת המזכירות הבאה עוד החודש, הנושא יובא להחלטת המזכירות. בינתיים, אנחנו מציעים לחברים, שמשקים דשא ציבורי ליד ביתם, להשקות ולא ליבש את הדשא".

אסא ברק וצוות הנוי מבקשים מהחברים,

לא לוותר על מראה ירוק ברחבי הקבוץ, ולהמשיך להשקות את הדשאים.

לדעתנו, ההוצאה הכספית לא מצדיקה את ייבוש הדשאים סביב בתי החברים.

מוסדות הקבוץ ידאגו, בהמשך לטפל ביישום ההחלטה לעיל על חיוב – זיכוי.

בנוסף, אסא מדוח, שצוות הגינון של הישוב החליט לבצע שני מיזמי גינון בקבוץ:

*נטיעת עצי צל לאורך הדרך מבית המוסדות לספריה.

*שיפור ושדרוג הגינון סביב חדר האוכל – החלפת צמחים ישנים בחדשים.

המימון למיזמים מתקציבי "אגודת מתיישבי".

שאלתה חוזרת על שיפוץ הוובלים.

הוובלים במצבם הנוכחי בשלבי התפרקות. זה השריד האחרון שנשאר לנו מבתי המגורים הראשונים של הקיבוץ (בניגוד לחומה ומגדל ז"ל שהייתה שיחזור, הוובלים הם האורגינל) בעלון הקודם פרסמתי שאלתה בעניין שיפוץ הוובלים. לצערי לא התקבלה תשובה בעלון (כמצופה) ולא קיבלתי אף התייחסות מנבחרי הקיבוץ וחברי המזכירות. אנו מעלים את השאלתה מחדש בתקווה שהפעם תתקבל תשובה מכבדת ומקווה שלנבחרי הקיבוץ וחברי המזכירות או חלקם העבר של הקיבוץ יקר להם וחובתנו לשמר מבנים אלו. הצלת מבני הוובלים היא חובתנו הקטנה למייסדי הקיבוץ ולנו לשמר את העבר המפואר של המייסדים שהיו הראשונים לבניית ביתנו היקר קיבוץ כפר- מנחם.

השאלתה :

האם המזכירות מוכנה להוביל מהלך מיידי לשיפוץ הוובלים ולהורות לבניין לשפץ את הוובלים במיידית.

תודה שלמלה ברוידא, צבילי בן-אריה ונדב אבירם.

תשובה לשאלתא

לקראת סוף שנת 2016, בשיחה עם שלמליה, עלה נושא שיפוץ הוובלים חשיבותם, מצבם, הצורך בשיפוץ, והצורך בתקציב. אחזור על הידוע, אך אולי לא ברורות ההשלכות לכולם. השינויים של שנת 2017 נגרמו בגין גזרות התקציב שהונחתו ע"י המדינה ופגעו קשות בתקציב הקהילה- הפחתה של כ- 2 מליון ₪ לשנה. מכאן, חוייבו כולם - הן הכלל והן הפרט, לנהל סדרי עדיפויות שונים, לשנות הרגלים, לקצץ, להפחית סיבסודים, ולהעביר תשלומים לחברים שהוסיפו עול לתקציב המשפחתי. לעניין השקעות בקהילה, הוחלט על סכום מינימלי. בהשוואה מתחום הבריאות זה כמו לתת תקציב לפלסטר ולא ליותר מזה. לאחר דיוני התקציב, לשאלת אחד הכותבים לעניין שיפוץ הוובלים, ניתנה תשובה שאין השנה תקציב להשקעות. ראוי לציין שבשום שלב עד עכשיו, לא הוגשה תכנית שיפוץ, הצרכים, הצעת מחיר, או הערכה של סכומים נדרשים. כמו כל בקשה לפעילות כלשהיא ובוודאי דרישה לתקציב, הנושא צריך להיות נדון על פי הנוהל המתבקש ואין בזה שום דבר חדש. הכל פתוח, אין זה מאוחר. אפשר לפעול על פי הסדר הטוב ולהגיש בקשה לקראת שנת 2018 שזו כבר בפתח.

הרהורים- אולי אפשר להתגייס בהתנדבות לפרויקט חברתי קהילה " ולהציל" את הקיים?

הערה- דלתות המנהלים ונציגי ציבור כולל כל אמצעי התקשורת האחרים, פתוחים בכל עת בפני כל אחד ואחת, ואפשר לומר בכל מקום, לכל שאלה בקשה פגישה וכו'. טוב יהיה שבמקום שאלתות ותשובות, יתקיים מפגש עם מי שצריך או עם מי שרוצים לשיחה והבהרת הנושא.

שולה

אתלמיזם, אמורים ואמחנכות חופשה מהנה ומפסנת

מחלקת וותיקים 08-8500728

קיץ בגילאור

אפילוג

הודמנת ייחודית
למפגש בלתי אמצעי עם הזקן

יום שלישי | 4.7.17 | בשעה 9:30 בית גילאור
מחיר < 30 ש"ח
הסעות לנרשמים מראש במחלקת וותיקים

4.7.17

10:00-9:30 קפה ומאפה

11:30-10:00 | בן-גוריון, אפילוג

סרטם של יעל פרלב וירב מזר, מזמן מפגש אישי ואינטימי עם דוד בן-גוריון בערב ימני. במרכזו ראיון מצולם שמעולם לא הוקרן קודם, בו מדבר בן-גוריון על העבר ועל העתיד, על החזון שלו ועל המעשים שעשה, תוך כדי עריכת חשבון נפש.

הקרנת הסרט תלווה במפגש ודין עם הגב' דפנה ארבל, מנהלת המכון למורשת בן גוריון.

מוזיאון ישראל (ירושלים)

סיור מקיף בתערוכות העכשוויות

יום שיני | 17.7.17

מחיר < 80 ש"ח (כולל קפה ומאפה)
הרשמה עד 10.7 במחלקת וותיקים
הסעות יסודח עפ"י הרשמה.

17.7.17

11:00-10:00 | אי וייני-אולי, אולי לא

האמן הסיני איי וייני (Ai Weiwei), מהמשפיעים והמערערים בזירת האמנות העכשווית הבינלאומית, משלב ביצירתו פיסול, צילום, וידאו ומיצבים עצומי-גודל, וזו ההדמנת ראשונה לבקר בתערוכה שלו בישראל.

11:30-11:00 | הפסקה-קפה ומאפה

12:30-11:30 | "אין כמו בבית"

במלאת 100 שנים לתנועת הדאדא ולמזרקה של מרסל דושאן תבחן התערוכה כיצד שילבו אמני המאה ה-20 פרטים ביתיים כדי לחתור תחת חוויות היומיום. 120 עבודות של אמנים פורצי דרך.

בוקר יצירתי

יום רביעי | 19.7.17 | בשעה 9:30 בית גילאור

הרשמה עד 11.7 במחלקת וותיקים.
ביום זה אין הסעות.

10:00-13:00 | סדנת יצירה לבחירה:

19.7.17

09:00-09:00 | בהנחיית גלי קמיל

כל משתתף יצא בתום הסדנה עם יצירת פספס אישית מקסמיה מעשה ידיה/ה (משל לסירים חמים/ תשנה/ ניסוף).
אין צורך בידע קודם.

מחיר < 150 ש"ח כולל חומרים.

או

סדנת סריגת סלסלה בחושי טריקו <

בהנחיית ליאת בנטוב

נלמד את הטכניקה הבסיסית לסריגה מעגלית במסרגה אחת, וניצור סלסלה שימושית מקסימה.

לא נדרש כל ידע קודם בסריגה.

מחיר < 110 ש"ח כולל מסרגה וחומרים.

לגלות את הקול - וזה לא הכל

חוויה ייחודית של מוסיקה, תנועה קול ושיח

יום שיני | 10.7.17 | בשעה 9:00 בית גילאור

מחיר < 60 ש"ח
ביום זה אין הסעות.

10:30-9:00 | ריו אבייטו-סדנת הנעמה

בהנחיית גרניט ארבל
ריקוד מונחה וחופשי, בליווי מוסיקה מגוונת ומעוררת
השראה המאפשרת להביע את עצמנו ללא צורך במילים.

11:00-10:30 | ארוחת בוקר קלה

12:30-11:00 | סדנת איתור בקול ותנועה

בהנחיית מיכל מזר
יצירת קלות וחופשי לשיר, להשתובב, לשחק עם הקול
שלנו. נשתמש בתרגילים מעולם השירה, המסיקה,
המשחק והתנועה.

10.7.17

חיית מחמד (תאטרון בית לסיין)

יום שלישי | 25.7.17 | בשעה 11:00
בית ציוני אמריקה, תל אביב

מחיר < 80 ש"ח (כולל כרטיס והסעות)
הרשמה וחיוב במחלקת וותיקים בלבד
עד לתאריך 7.7.17

הסעות יתואמו עפ"י הרשמה מראש

25.7.17

מאת < פרנסיס וובר | במיו: אלון אופר
שחקנים < דב נבון, רמי הויברגר, נתי קלוגר, ירזן גוז
על מערכת יחסים מטורפת ומסובכת.

הקומדיה החדשה של פרנסיס וובר (לצאת מהארון!) היא מלאכת
מחשבת של המור ופנטזיה, רצופה בהפתעות, מטורפות וחינויות.
מחוב צחוק, כבר לא יודעים למה לצפות! בפעם הראשונה בישראל

דור 3

על חדשנות ועמידנות
2 הרצאות ביום 1

יום רביעי | 12.7.17 | בשעה 9:30 בית גילאור

מחיר < 30 ש"ח
הסעות לנרשמים מראש במחלקת וותיקים.

מרחצ' נתן זלדס

11:15-10:45 | הפסקה

12:45-11:15 | עתידנות בראי הקולנוע

אך התייחס הקולנוע לעתיד ולשינויים טכנולוגיים שצפויים
לקרות בו? האם העתיד נתפס כמאיים או כאופטימי?
האם הגישה לגבי העתיד על המסך הגדול היא חשדנית
או מתבקת? ומה קורה כשהאדם מדמה עצמו לאלוהים?

מרחצ' רון פוגל

12.7.17